

מצות ערבה בהושענא רבה שבחור
 חכמינו ז"ל בערבה יותר מבכל
 המינים. אף כי הוא נגד אותם שאין בהם
 טעם וריח³³. כי באמת מזה ניכר יותר
 דביקות בני ישראל לה' יתברך. כי מאין בא
 חביבות בני אדם הללו. רק שבני ישראל
 נקראו בנים למקום³⁴. ויש בכל איש ישראל
 דביקות בה' אלקים³⁵ כמו שכתוב (דברים ה, ד)
 ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם

①
 100
 300

ר"י ש"פ ש"מ"ע וש"מח"ת משמואל

לוי

מחשבת אלקים

אלין שבעת ימים רוחא אזלא בגופא לאשכחא
 אתרי' וכדין כתיב והי' שבעת ימים תחת
 אמו. ומח"ט י"ל בענין שבעת ימי סוכות
 שכח הדיבור הניתן לישראל אזלא בקרבם
 כל שבעת הימים לאשכחא אתרי' ובהו"ר יום
 השביעי אתישב בהו הוא כח הדיבור. וע"כ
 תקנו הנביאים או נטילת הערבה שדומה
 לשפתיים. כי כל דבר שבמעשה ובפועל יש
 לו קיום. וע"כ אז רומזים במעשה שיהי' לו
 קיום להבא. והנה במדרש (ריש פ' דברים) *
 ולעט הימנו' לשונו מתרפאה ומצחצחה מיד
 בדברי תורה. על כן תיכף אחר הושענא
 רבה עושין שמחת תורה ומקיפין בספרי
 תורה:

ענין נטילת הערבה תיקון נביאים או יסוד
 נביאים בהו"ר יותר מכל ימי סוכות.
 ונראה דהנה במדרש (ויק"ר פ' ל') ועם נברא
 יהלל י"ק אלו ישראל ביוהכ"פ שהקב"ה בורא
 אותם ברי' חדשה. ובמהר"ל שגמר וחזתם
 בריאת האדם הוא שניתן בו כח הדיבור,
 שדיבור הוא מפאת הרכבת השכל והגוף,
 שזה בלי זה אין בו כח הדיבור:
 ונראה שזהו הענין סוכות שהוא להודות
 ולהלל שאחר שהקב"ה ברא אותם
 ביוהכ"פ ברי' חדשה ניתן בהם נמי כח הדיבור
 להודות ולהלל. ובזוה"ק (ח"ג צ"א:) והי'
 שבעת ימים תחת אמו בגין לאתישבא ביי'
 ההוא חילא ואתקיים ביי' ושם (מ"ג:) וכל

הכנס ממש - האל בגין שיהי' ימים - כדכתיב ממש 7 ימים סוכות 20
 20000

ו שנת תר"פ

ענין ערבה הניטלת בפני עצמה. כבר הגדנו
 (במאמרי סוכות) שר"ה מכפר על ע"ה.
 ויוהכ"פ על ג"ע. וסוכות על ספ"ד. ולולב
 על לה"ך שמגדילה עבירות כנגד ע"ז ג"ע
 שפ"ד. ע"כ לעומת העבירה שבלשון התיקון
 נמי בלשון להודות ולהלל. ולעומת שלה"ך
 עושה פירוד בין איש לאיש. באה מצות לולב
 באגודה לעשות כולם כאיש אחד ולכפר אלו
 על אלו. והיינו כמו איש אחד. שהמצוה שאדם
 עושה באבר אחד מועילה לכל האברים
 שבכללות האדם. כן בכללות ישראל. שזכות
 כאו"א מועילה לכל הציבור. ובהצטרף הכלל
 נתקבלו אפי' הבלתי ראויים שאין בהם לא
 תורה ולא מצוות כמו חלבנה בסממני הקטורת:
 אך אחר הריצוי שמכל ימי החג. שוב בהכרח
 מתעוררת בכל אחד גם בפרטות. בחינה
 שעושה אותו ראוי להתקבל גם בפני עצמו.
 שבלתי אפשר שלא יקלוט עכ"פ ריח מזכות
 הראויים. והוא כענין ש"ס עירובין (כ"א:)
 בפסוק הדודאים נתנו ריח אלו ואלו יתנו
 ריח. והיינו דלעתיד שתהי' התאחדות כל
 ישראל. שוב גם אלו הרעים מאד יקלטו
 מהטובים על שמעצמם יתנו ריח. וכעין זה
 הוא בסוכות שאפי' הבלתי ראויים אם אך
 הי' רצונם להתאחד ולהתאחד עם הטובים.
 ממילא זוכין גם מצד עצמם ליתן ריח טוב.
 וכל מה שזוכין הכלל כולו בשביל מצות
 הלולב כל החג. זוכין בפרטות כל אחד לבדו
 בהו"ר. ולרמוז זה נטלין הערבה [שרומות]
 לאנשים שאין בהם לא תורה ולא מצוות אחר
 שהיו בכל החג קשורים ליתר השלשה מינים]
 ויוצאין בה בפ"ע: